

ALYTAUS KRIKŠČIONIŲ BAPTISTŲ BAŽNYČIOS ĮSTATAI

I. TIKĖJIMO IŠPAŽINIMAS

1. Šventasis Raštas:

Mes tikime, jog visas Šventasis Raštas (t. y. Biblija, 66 knygos) yra Dievo įkvėptas ir kad per jį „kalbėjo Šventosios Dvasios įkvėpti, šventi Dievo žmonės“. Jie tiksliai užrašė kiekvieną žodį, todėl Biblija yra be klaidos ir neklystanti savo rankraščiuose. Dievas antgamtiškai išsaugojo savo Šventąjį Raštą, kuris yra galutinis autoritetas tikėjimo bei gyvenimo klausimais. Biblija suteikia padaršinimą, gyvenimo gaires, paguodą ir nurodymus, „kad Dievo žmogus taptų tobulas“.

2 Tim 3, 16 - 17; 2 Pt 1, 20 - 21.

2. Trejybė:

Mes tikime vienu ir tikru Dievu, amžinai egzistuojančiu trijuose atskiruose asmenyse: Dievu Tėvu, Dievu Sūnumi ir Dievu Šventąja Dvasia. Jie kiekvienas kartu ir atskirai yra pilni ir lygūs vienas kitam, turintys visas dieviškąsias savybes, atitikimus ir bruožus. Todėl kiekvienas iš Jų yra visiškai vertas mūsų garbinimo ir tarnavimo Jam.

Mt 28, 19; 2 Kor 13, 13; Jn 10, 30; 1 Kor 12, 4 - 6; Apd 5, 3 - 4.

3. Dievas Tėvas:

Mes tikime, jog Dievas Tėvas (pirmasis trejybės asmuo) yra amžinas ir nesikeičiantis, visa ko kūrėjas. Visa galintis ir visa žinantis, išmintingiausias, labiausiai mylintis, galutinai teisingas ir tobulai šventas. Visatos palaikytojas ir suverenų jos valdytojas. Jis yra mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus, taip pat ir kiekvieno tikinčiojo Tėvas.

Pr 1, 1; Ef 4, 6; Jn 1, 12 - 13; Iz 40, 21 - 28; Iz 43, 10 - 13; Rom 8, 14 - 16.

4. Dievas Sūnus:

Mes tikime, jog Jėzus Kristus (antrasis trejybės asmuo) yra viengimis Dievo sūnus, kuris įsikūnijo tam, kad atskleistų Dievą žmonėms, išpildytų pranašystes ir taptų pražuvusio pasaulio Gelbėtoju. Tapdamas žmogumi, Jis nesiliovė būti Dievu ir todėl Jis yra tikras Dievas ir tikras žmogus, visam laikui ir neatskiriamai sujungtas viename asmenyje. Jėzus buvo stebuklingai pradėtas iš Šventosios Dvasios, gimė iš mergelės Marijos, gyveno nenusidėdamas, mirė ant kryžiaus. Galutinai išpirkdamas ir pilnai sumokėdamas kainą už visų laikų žmonių nuodėmes, Jis buvo palaidotas, kūnu kėlėsi iš numirusiųjų, kūnu buvo paimtas į dangų - į savo šlovę. Prikeltu kūnu, Jis sėdi Dievo Tėvo dešinėje, atlikdamas užtarimo tarnavimą. Vieną dieną Jėzus vėl grįš, pasirodys ore, jog susigrąžintų savo nuotaką - bažnyčią. Po to, kūno pavidalu, Jis antrą kartą ateis į žemę tam, kad išpildytų amžinąjį Dievo planą: įvestų tūkstantmetę karalystę, įvykdytų galutinį teismą ir viešpatautų amžinybėje.

Jn 1, 14; Jn 3, 16; Lk 1, 30 - 35; Fil 2, 5 - 8; Kol 2, 9; Mk 10, 45; Apd 2, 22 - 24; Jn 1, 29; Rom 3, 25 - 26; Heb 10, 5 - 14; 1 Pt 2, 24; 1 Pt 3, 18; Jn 20, 20; Fil 3, 20 - 21; Heb 1, 3; Rom 8, 34; 1 Jn 2, 1; Apd 1, 11; Heb 9, 28; 1 Tes 4, 13 - 18; 2 Tes 2, 7; Mt 24, 44; Apr 19, 11 - 21; Apr 21, 22.

5. Dievas Šventoji Dvasia:

Mes tikime, jog Šventoji Dvasia (trečiasis trejybės asmuo) veikė Senojo Testamento laikų Šventuosiuose ir, pagal Jėzaus duotą pažadą, Sekminių dieną buvo atsiųsta į šį pasaulį. Jos darbas yra šlovinti Kristų, įgalinti žmogų įgyti amžinąjį išgelbėjimą, pakaltinti dėl nuodėmės ir, kartu su išgelbėjimu, atgimdyti dvasiškai. Ji suteikia naują gyvenimą, todėl Ją turintis tikintysis yra Kristus kūno narys ir Dievo karalystės pilietis. Šventoji Dvasia visam laikui apsigyvena tikinčiajame ir saugiai jį užantspauduoja atpirkimo dienai. Ji pripildo, nukreipia ir veda tuos įtikėjusiuosius, kurie pasiduoda Jai. Šventoji Dvasia įgalina tikintįjį nešti vaisių ir jam suteikia jėgos gyventi laisvą gyvenimą, kuris nebepriklauso nuo nuodėmės valdžios.

Jn 16, 7 - 8; 1 Kor 6, 19; 1 kor 12, 13; Ef 1, 13 - 14; Ef 4, 30; Gal 5, 16 - 17; Gal 5, 22 - 23; Rom 8, 5 - 13; Rom 12, 3 - 8.

6. Žmogus:

Mes tikime, jog, tiesioginiu Dievo veikimu, žmogus buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą ir neišsivystė evoliucijos būdu. Žmogaus tikslas buvo šlovinti Dievą, teikti Jam garbę bei tarnauti, taip pat turėti artimą ryšį su Juo. Tačiau, nepakludamas Dievui, per nuodėmę žmogus nupuolė, ir tai sukėlė jo fizinę bei dvasinę mirtį, kuri ir atskyrė žmogų nuo Dievo. Tokiu būdu žmonės tapo visiškai sugedę ir pražuvę, nes jie „mirę nusikaltimais ir nuodėmėmis“, savo pastangomis nesugeba savęs išgelbėti ir vėl grįžti į teisingus santykius su Dievu.

Pr 1, 26; Pr 2, 7; Pr 2, 18; Pr 3, 17 - 24; Iz 59, 1 - 2; Rom 3, 9 - 19; Rom 3, 23; Rom 5, 8; Lk 18, 26 - 27; Ef 2, 13.

7. Velnias arba šėtonas:

Mes tikime, jog šėtonas yra blogio kurstytojas ir reali dvasinė būtybė, o ne tiesiog blogio įvardijimas. Jis yra puolęs angelas, kuris, su visagalio Dievo leidimu, žemėje turi laikiną valdžią. Jis buvo visiškai nugalėtas kryžiaus mirtimi, tačiau jo teismo sprendimo įvykdymas yra atidėtas iki kol pasibaigs tūkstantmetė karalystė. Vėliau jis bus įmestas į amžinąjį ugnies ežerą. Tačiau kol kas jis klaidina pasaulį ir siekia įsteigti savo apgavikišką karalystę tam, kad paniektų Dievą ir Jo planus, kad persekiotų, užpultų ir sunaikintų tikinčiuosius. Bet tikėjimu Jėzaus vardu ir Šventosios Dvasios galia, mes galime jam pasipriešinti.

Pr 3, 1 - 5; Iz 14, 12 - 17; Ez 28, 11 - 19; Job 1 - 2 skyriai; 1 Jn 5, 19; 2 Kor 11, 14; 1 Pt 5, 8 - 9; Jok 4, 7; Apr 12, 9; Apr 20, 1 - 3; Apr 20, 7 - 10.

8. Išgelbėjimas:

Mes tikime, jog ant kryžiaus pralietas Jėzaus Kristaus kraujas, mums parūpina nuodėmių atleidimo pagrindą ir išgelbėjimą, kuris yra Dievo dovana mums iš Jo malonės. Išgelbėjimas atliekamas Šventosios Dvasios atgimdymu ir negali būti išsaugotas žmogaus darbais ar įgytas nusipelnymu. Išgelbėjimas įgyjamas vieninteliu būdu - asmeniškai pasitikint Jėzaus atliktu darbu. Atgaila yra grėžimasis į Dievą, nosisukant nuo nuodėmės ir tai yra gelbstinčio tikėjimo dalis. Evangelija yra „Dievo jėga išgelbėti kiekvienam, kuris tiki“ ir tie, kurie tikėjimu priima Jėzų Kristų, yra gimę iš naujo. Jų nuodėmės yra atleistos ir jie tampa Dievo vaikais bei naujais kūrniais Kristuje. Jie taip pat užantspaudojami Šventosios Dvasios, atpirkimo dienai ir Dievo galybe yra saugomi iki jos.

Ef 1, 7; Ef 1, 13 - 14; Jn 1, 12 - 13; Jn 3, 1 - 7; Jn 3, 14 - 16; 2 Kor 5, 17; Rom 1, 16; Rom 10, 9 - 11; Ef 2, 8 - 10; Rom 8, 14 - 17; Rom 8, 31 - 39; Jn 10, 27 - 29; 1 Pt 1, 3 - 5.

9. Krikščioniškas gyvenimas:

Mes tikime, jog kiekvienas krikščionis turi gyventi ne sau pačiam, bet Kristui. Ir dėl Dievo garbės, jis, Šventosios Dvasios galia, turėtų leisti Kristui atsiskleisti per jį. Kiekvienas turėtų augti paklusnumu Dievo žodžiui, daryti pažangą panašėdamas į Jėzų. Šventosios Dvasios galia kiekvienas tikintysis turi gyventi šventą gyvenimą, nepildyti kūno geidulių, bet praktikuoti dvasines dovanas Kristaus kūno ugdymui. Taip pat liudyti Jėzų, daryti gerus darbus bei nešti vaisių Dievo šlovei, būti įsitraukęs į mokinių ugdymą, tokiu būdu išpildydamas didįjį pavedimą.

Gal 2, 20; 1 Pt 1, 15 - 16; 1 Pt 2, 11; 2 Kor 5, 14 - 15; Rom 6, 11 - 13; Ef 2, 10; Ef 4, 11 - 12; Ef 4, 22 - 24; 1 Pt 4, 10 - 11; Apd 1, 8; Mt 28, 18 - 20; Kol 1, 10; Jn 15, 8; Jn 15, 16.

10. Bažnyčia:

Mes tikime, jog bažnyčia yra matomas, materialus, organizuotas ir vietinis Kristaus kūno išreiškimas žemėje, kurio galva yra Jėzus. Kadangi visi Kristaus kūno nariai yra sujungti ta pačia Dvasia, jie turėtų gyventi meilėje, harmonijoje ir vienybėje. Todėl mes turime neniekinėti kitų krikščioniškų praktikų ar tikinčiojo siaurų pažiūrų, kurios remiasi jo nuoširdžiu Dievo žodžio interpretavimu, bet „su ištverme pakęsdami vienas kitą meilėje“, turime siekti išsaugoti Dvasios

vienybę taikos ryšiais. Tačiau šis pakantumas neturi būti susiję su esminiais doktriniais klausimais, taip pat nesukelti susiskaldymų bažnyčioje bei praktikoje netrukdyti tarnavimui. Bažnyčios tikslas - padaryti Kristų žinomą pražuvusiam žmogui, išugdyti mokinius ir žemėje šlovinti Dievą.

Apd 1, 8; 1 Kor 12, 12 - 27; Ef 1, 20 - 23; Ef 4, 1 - 6; Ef 4, 12 - 16; Mt 28, 18 - 20; Jn 17; Kol 1, 24 - 29.

II. BAŽNYČIOS VALDYMAS

11. Bažnyčios religinės apeigos, tikslai ir veiklos kryptys:

11.1 Lietuvoje ir užsienyje skelbti Jėzaus Kristaus Evangeliją.

11.2 Rengti viešas ir pastovias Dievo garbinimo pamaldas, kurių metu būtų pamokslaujama iš Biblijos, taip pat meldžiamasi, giedamos šlovinimo giesmės, aukojamos piniginės aukos, atliekami bibliniai įsakai – apeigos.

11.3 Krikštyti tikinčiuosius ir mokyti juos laikytis visų Dievo nutarimų.

12. Bažnyčios narystė:

12.1 Bažnyčios nariu gali tapti kiekvienas asmuo, kuris:

12.1.1 Viešai išpažįsta Jėzų Kristų savo gelbėtoju ir Viešpačiu.

12.1.2 Buvo pakrikštytas visišku panardinimu po vandeniu.

12.1.3 Sutinka su bažnyčios tikėjimo išpažinimu ir tvarka.

12.2 Priėmimo tvarka:

12.2.1 Šioje bažnyčioje naujai pakrikštytas asmuo automatiškai tampa jos nariu.

12.2.2 Asmuo, atėjęs iš kitos bažnyčios, viešame susirinkime papasakoja savo liudijimą ir įvardija priežastis, kodėl keičia bažnyčią. Girdėtam liudijimui patvirtinti, susisiekiama su jo ankstesnės bažnyčios pastoriumi ir prašoma rekomendacinio laiško arba žodinio patvirtinimo. Po to taikomas bandomasis laikotarpis, per kurį asmuo supažindinamas su bažnyčios tikėjimo išpažinimu bei tvarka. Jei kandidatas sutinka - jis yra priimamas į narius.

12.3 Narystės netenkama:

12.3.1 Numirus.

12.3.2 Drausminant. Vėliau, dėl drausminimo iš narių pašalintas asmuo, savo narystę gali atnaujinti po viešos atgailos bei bažnyčios reikalų tvarkymo susirinkimo pritarimo.

12.3.3 Perėjus į kitą bažnyčią.

12.3.4 Atsisakant būti bažnyčios nariu.

12.4 Narių drausmė:

12.4.1 Tikslas - ugdyti ir išlaikyti tikėjimą, viltį ir meilę.

12.4.2 Asmuo laikinai negali eiti savo pareigų, jei jo drausminimą patvirtino bažnyčia.

12.4.3 Neatgailavęs narys bus drausminamas ir prireikus pašalinamas iš bažnyčios dėl šių veiksmų:

12.4.3.1 Viešos nuodėmės, kai nario amoralus gyvenimo būdas yra viešai žinomas bažnyčioje ar visuomenėje.

12.4.3.2 Erezijos, kai narys skleidžia neteisingą mokymą, sąmoningai trukdo ar skaldo bendravimą bažnyčioje. 1 Kor 5, 11-13; Mt 18,17.

12.4.3.3 Kai atsisako bendrauti ar susitaikyti su kitu tikinčiuoju. Mt 18, 17.

13. Bažnyčios organizacinė struktūra ir vadovybė:

13.1 Bažnyčios valdžia yra bažnyčios narių susirinkimas.

13.2 Bažnyčia savarankiškai tvarko vidaus gyvenimą remdamasi Biblijos mokymu.

13.3 Bažnyčios reikalų tvarkymo susirinkimo ir sprendimų priėmimo tvarka:

13.3.1 Reikalų tvarkymo susirinkimas sušaukiamas atsiradus poreikiui, apie jį pranešant kitiems bažnyčios nariams.

13.3.2 Juos organizuoja bažnyčios vyresnieji - pastoriai ir diakonai.

13.3.3 Balsavime dalyvauja bažnyčios nariai, kurie buvo pilnai supažindinti su iškilusia problema ar reikalu.

13.3.4 Nutarimai priimami, kai už juos balsuoja narių dauguma.

13.3.5 Slaptas balsavimas gali būti parenkamas, kai nutarimas yra susijęs su aukojimu, ar gali būti paveiktas šališkumo, ar įtakotas daugumos nuomonės.

13.3.6 Susirinkimas laikomas įvykusi ir gali priimti sprendimus, kai jame dalyvauja ne mažiau kaip pusė bažnyčios narių (pagal tuo metu esamą narių sąrašą).

14. Bažnyčiai priklausantis turtas:

14.1 Bažnyčia yra ne pelno siekianti organizacija.

14.2 Bažnyčia valdo jai nuosavybės teise priklausantį kilnojamąjį ir nekilnojamąjį turtą ir juo disponuoja pagal Biblijos įsakymus.

14.3 Bažnyčios turtą gali sudaryti bažnyčios narių ir lankytojų aukos, kitų fizinių ir juridinių asmenų paaukotos ar dovanotos lėšos ir kitos materialinės vertybės.

14.4 Bažnyčios gauta labdara ir parama (jei davėjo sutartyje nenumatyta kokiems tikslams ji skiriama) gali būti panaudota tikėjimo plėtros programoms, maldos namams statyti, remontuoti, restauruoti ar kitiems tikslams įgyvendinti.

14.5 Bažnyčios turto nuosavybės dokumentus tvarko bažnyčios paskirtas asmuo.

15. Bažnyčios likvidavimo atvejis:

15.1 Bažnyčios likvidavimo atveju turto padalijimo klausimus sprendžia reikalų tvarkymo susirinkimas ir turtas perduodamas kitoms bažnyčioms.

15.2 Likvidavimo atveju bažnyčia atsiskaito su visais kreditoriais, tarnautojais ir kitais fiziniiais, juridiniais asmenimis pagal skolų raštą.

Šie bažnyčios įstatai priimti visuotinio susirinkimo, įvykusio 2020. KOVO 10.

Pastorius SIMAS MARCINKEVICIUS

